

далъ да го убиятъ на 20 май 1015 г. По-късно Владимиръ билъ признатъ за светецъ и билъ погребанъ въ Елбасанъ, въ манастира св. Владимиръ; името му и до денъ днешенъ е познато между албанцитѣ²⁴).

Узурпаторътъ Иванъ Владиславъ тутакси почналъ преговори, ала съпротивата на боляритѣ, начело на които стоялъ Ивацъ (Ίβάτζης), го накарала да поднови борбата. Почнали съ обсадата на Драчъ.

Между това Василий, грабейки и ослѣпявайки пленниците, преминалъ презъ Острово чакъ до Охридъ, заелъ града на царетѣ и искалъ вече да освободи Драчъ, когато единъ отредъ въ Пелагония (битолската котловина) билъ унищоженъ отъ Иваца; поради това императорътъ побързалъ да се върне въ Солунъ. Отъ тогава щастието почнало да измѣня на Василия. Две експедиции срещу Струмица и София излѣзли несполучливи; превзета била само крепостта Бояна подъ Витоша. Сжщо несполучливи били тримесечната обсада на Перникъ (1016) и походътъ срещу Кастория (1017). Владиславъ тогава вече успѣлъ да сключи съюзъ съ заддунавскитѣ печенези; но изглежда, че дрѣстърскиятъ стратегъ го развалилъ. Едно малко възнаграждение за тия несполуки дало ограбването на южна Македония, дето били изгорени между другото кулата Бужиградъ на Дѣволъ и дворецътъ на Самуила Сетина, подъ Нидже.

Презъ пролѣтътъ на 1018 год. царъ Иванъ Владиславъ отново се разположилъ на лагеръ предъ Драчъ. Драчъ (албан. Дурресъ, славян. Драчъ, древниятъ Epidamnos или Dyrrhachion) въ срѣднитѣ вѣкове ималъ голѣмо значение като най-добъръ крайбрѣженъ пунктъ между Которъ и Корфу, поради което гърци, славяни, албанци, неаполитанци и венецианци непрестанно се борѣли за неговото завладяване. Днесъ, обаче, той е тѣсенъ стариненъ градецъ съ 1000 жители, въ който върлува треска; разположенъ е на единъ усамотенъ хълмъ, отдѣленъ отъ сушата съ пѣсѣчни дюни и лагуни. Тукъ именно, предъ Драчъ презъ пролѣтътъ на 1018 год. падналъ убитъ Иванъ Владиславъ, последниятъ охридски царъ, неизвестно отъ чия ржка. Споредъ легендата на св. Владимира той билъ убитъ отъ ангелъ; арабинътъ Алмекинъ пъкъ разказва, че той билъ умъртвенъ отъ единъ неговъ войникъ²⁵.

Тогава България останала безъ господаръ. Между боляритѣ се образували две партии. Повечето искали да се подчинятъ на гърцитѣ, за да имъ признаятъ различни привилегии; водачи на тая партия били патриархъ Давидъ, който игралъ неблагоприятна роля въ убийството на сръбския князь Владимиръ, царица Мария и полководецътъ Богданъ. Другата партия, макаръ и малобройна, се приготвила за отчаяна съпротива подъ предводителството на Владиславовия синъ Фружинъ (Φρουζανβς), Самуиловия съратникъ Николица и енергичния Ивацъ.

Веднага щомъ получилъ вестъ за смъртта на Владислава, императорътъ потеглилъ отъ Цариградъ на западъ. Въ Одринъ български пратеници му явили, че Перникъ се подчинява съ 35 градовце, разположени въ околността. Въ Мосинополъ той намѣрилъ пратеници отъ Моровизда (при Злетово), отъ Пелагония и отъ Липлянь. Въ Сересъ го поздравили Кракра отъ Перникъ и Драгомжжъ отъ Струмица. При Струмица патриархъ Давидъ, придружаванъ отъ войводата Богданъ, му предалъ писмо отъ царицата. Презъ Скопие, Щипъ и Просѣкъ достигналъ Охридъ, дето въ лагера предъ града приелъ царицата и цѣлия родъ на Шишмановци. Въ царското съкровище намѣрили, освѣнъ голѣма сума пари, украсена съ бисеръ корона, златотъкани дрехи и 100 центнера злато, което преминало въ джобоветѣ на византийскитѣ наемници.